

האור שמאיר בבת העין שהיא י' ועמו נקרא האור הקדמון, זה פתח עליון. ועוד, בשבעה גלדי העין שלו מאירים נשמות רבי שמעון וששת חבריו, ועליהם נאמר (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות.

ויש מפרש אותם כף בארבע עשרה אותיות של השם המפרש. בשבעה גלדי העין ושלשת צבעי העין מאירות עשר אותיות שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזהו (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. בשני כרוכי העין ובשני עפעפי העין מאירים פני אדם, שהם ד', והם יהו"ה, ועליהם נאמר ודמות פניהם פני אדם. דמות שלש החיות הם דמות פני אדם, כל איבר ואיבר שלו, נמצאת רשות היחיד, שרחבו ארבעה וגבהו עשרה, שהן ארבע עשרה אותיות השם המפרש. באיברים שלו מקננות כל נשמותיהם של ששים רבוא של ישראל. שששים רבוא של מלאכים כלם שמתכנסים בחדור הזה מקננים בו.

אמרו הנשמות של הישיבה העליונה: ודאי זה הוא שדרגתו העמוד האמצעי, שעתידי להגלות בדור שהמלך המשיח מתגלה בו. וסוד הדבר הפתוב מוכיח, מ'ה שהיה הוא שיהיה. ובה ממכו"ן שבת"ו השגי"ח אל כל יושבי הארץ.

קום רועה הנאמן להתעורר לאותו שנאמר בו אני ישנה ולפי ער. וכמה הם ישנים ושנה בעיניהם, שלא פותחים אותם להתעסק בסודות של התורה, שכל רז נקרא אור, להאיר בו לבת העין ולעורר אותה בו אל בעלה, שהיא ישנה בגלות בין אותם בעלי תורה, שאין אחד מהם שיעורר אותה לבעלה, שהוא ר"ז, האור שמאיר בה בבת העין. שרז, אור הוא בחדש שבין

דא פתח עלאה. ועוד בשבעה גלדי עינא דילה, נהרין נשמתיך דרבי שמעון ושית חברוי. ועליהו אתמר (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות. ואית דפריש לון הכי בי"ד אתון דשמא מפרש. בשבעה גלדי עינא ותלת גוני עינא, נהרין עשר אתון דאנון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והאי איהו (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם, בתרי כרוכי עינא ובתרי עפעפי עינא, נהרין פני אדם דאנון ארבע ואנון יהו"ה. ועליהו אתמר ודמות פניהם פני אדם, דמות תלת חיון אנון דמות אנפי אדם, כל אבר ואבר דילה, אשתכח רשות היחיד, דרחבו ארבע וגבהו עשרה, דאנון ארביסר אתון דשמא מפרש, באברין דילה מקננן כל נשמתיך דששים רבוא דישראל. דששים רבוא דמלאכים פלהו דמתפנשין בהאי חבורא, מקננין ביה.

אמרו נשמתיך דמתיבתא עלאה, ודאי האי איהו דדרגה עמודא דאמצעייתא דעתיד לאתגליא בדרא דמלכא משיחא אתגליא ביה. ורזא דמלא קרא אוכח, (קהלת א ט) מ'ה שהיה הוא שיהיה. ובה (תהלים לג טו) ממכו"ן שבת"ו השגי"ח אל כל יושבי הארץ.

קום רעיא מהימנא לאתערא ליה הוא דאתמר ביה (שה"ש ה ב) אני ישנה ולפי ער. וכמה אנון דמיכין ושינתא בעיניהון, דלא פתחין לון לאתעסקא ברזין דאורייתא, דכל רז אור אתקרי, לאנהרא ביה לבת עינא ולאתערא לה ביה לגפי בעלה, דאיהי דמיכא בגלותא בין אנון מארי תורה. דלית חד מניהו דיתער לה בבעלה דאיהו ר"ז אור דנהיר בה בבת עינא. דרו אור איהו בחשבון. דהא אנת הוא דאתמר מהם שיעורר אותה לבעלה, שהוא ר"ז, האור שמאיר בה בבת העין. שרז, אור הוא בחדש שבין